

Hoa Thiên Lý

Anh hỏi em hoa gì mà em cài trên tóc? Em chỉ con đò dọc, ngón tay em, buồn hiu!

Anh nhớ lắm, buổi chiều, em cầm hoa Thiên Lý...Con đò đi hoài, hủy, không biết là tới đâu...

Con đò hay con tàu? Con sông nước chảy siết. Ôi con sông ly biệt...chảy một dòng Quê Hương!

Em mãi mãi dễ thương! Buổi chiều đó, em khóc. Quê Hương là Tổ Quốc. Em là Em! Là Quê...

Người đi có ai về? Mấy mươi năm, đày ải! Anh sống sau bốn bảy / năm / hai đứa mình xa...

Từ Cải Tạo đi ra...anh thành người ngoại quốc, túi nhục và túi nhục, nước nhà...mây trắng bay!

"Kách Mệnh" nói thật hay! Con người chim lẻ cánh...Con đò trôi hiu quạnh, bài thơ Tống Biệt Hành...

Quê Hương mình màu xanh...màu xanh của nước mắt! Quê Hương mình tiếng quốc kêu rã rời năm canh!

Suối tóc em chảy quanh bờ vai của pho tượng. Đất nước người ta lớn...giữa biển trời bao la!

Đất nước người ta, hoa, không có hoa Thiên Lý! Nhưng tại sao Hoa Lê? Hai chữ mà mộng mênh!

M M M M M...tóc em dài em cài hoa-thiên-ly, miệng em cười, anh để ý...Ta Ly A! Mộng mênh là bao la! Bao la là bát ngát...

Không lẽ vì em hát bài Tình Xa...Tình Xa?

Trần Văn Lệ